

Elia - Nomer Lima

Kareueus Nabi

Jeff Pippenger

2023-10-03

Nalika Élia ngajadikeun Ahab ngumpulkeun sakumna Israél ka Karmel, éta ngalambangkeun ti heula Allah mawa garéja kaluar tina Jaman Poék dina taun 1798 sanggeus tilu satengah taun panganiayaan, sarta mingpin maranéhna ka taun 1844 tuluy saterusna ka taun 1863. Tilu tanggal éta mangrupikeun tilu patokan panungtung dina struktur “tujuh kali” sakumaha ditepikeun ku Yesaya dina pasal tujuh.

Sajarah anu sarua ngeunaan taun 1798, 1844, jeung 1863 ogé geus dipatékeun nalika Musa mingpin urang Israil kaluar tina perbudakan Mesir ka Gunung Sinai. Sajarah malaikat kahiji jeung kadua ngagambarkeun gerakan Millerite anu dimimitian dina waktu ahir taun 1798 sarta neraskeun nepi ka gerakan éta jadi hiji garéja dina taun 1863. Élia jeung Musa mangrupikeun dua saksi utama dina sajarah Millerite, jeung maranéhna ogé mangrupikeun dua saksi utama dina kitab Wahyu salila sajarah malaikat katilu.

Gerakan Millerite nandaan awal Injil anu langgeng dina Wahyu opat welas, sedengkeun Future for America nandaan ahirna. Di antara gerakan awal kaum Millerite jeung gerakan ahir, urang manggihan garéja Masehi Advent Poé Katujuh. Numutkeun ka ahli sajarah garéja Advent dina taun 1856, sésa gerakan Millerite asup kana kaayaan Laodikea, ku kituna mungkas mangsa Filadelfia anu ngagambarkeun taun 1798 nepi ka 1856.

Dina artikel saméméhna kami geus némbongkeun yén ilham nyaluyukeun kuciwa dina pameuntasan Laut Beureum jeung kuciwa gedé taun 1844. Dina éta titik, ujian ngeunaan Sabat sakumaha dilambangkeun ku manna sumping dina sajarah Musa. Dina titik nubuat anu sarua, caang anu datang ti Tempat Mahasuci mimiti hiji prosés pangbeberesihan jeung pangujian anu dimimitian ku Sabat, pikeun maranéhna anu geus meuntas laut sarta ku iman geus asup ka Tempat Mahasuci. Prosés pangujian anu miheulaan taun 1844 dimimitian dina sajarah Musa waktu kalahiranana, jeung pikeun kaum Millerit dina taun 1798 ku nambahanana pangaweruh anu ku Daniel diidentifikasi bakal ngahasilkeun prosés pangujian tilu léngkah anu mingpin kana pangadilan.

Loba anu baris disucikeun, dijadikeun bodas, sarta diuji; ari anu jahat mah bakal tetep nyieun kajahatan; jeung taya saurang ogé tina anu jahat anu bakal ngartos; tapi anu wijaksana bakal ngartos. Daniel 12:10.

Muka pangadilan dina tanggal 22 Oktober 1844 dilambangkeun ku pangadilan ka Firaun anu dimimitian ku anak cikal Mesir sarta ditungtungan di cai Laut Beureum. Sanggeus anu wijaksana asup ku iman ka Pangtempatna Mahasuci, atawa meuntas ngaliwatan Laut Beureum, prosés pangujian anu geus dimimitian dina mangsa ahir taun 1798 nerus nepi ka saluareun 1844. Dina sajarah Musa, ieu digambarkeun ku sapuluh ujian, anu ku Israil gagal dina unggal tahapanana.

Ujian anu pamungkas tina sapuluh ujian éta nyaéta nalika dua welas mata-mata nalungtik Tanah Jangji. Ujian anu kahiji dina sajarah Musa nyaéta ujian manna anu ngalambangkeun poe Sabat, sarta pikeun kaum Millerite poe Sabat diidentifikasi minangka ujian anu kahiji sanggeus 22 Oktober 1844. Ku sabab ujian anu kahiji téh poe Sabat dina dua sajarah anu saajar éta, salapan ujian saterusna dina sajarah Musa nandakeun yén sanggeus 1844 bakal aya runtuyan ujian anu bakal ngarah kana asupna boh ka Tanah Jangji boh ka padang gurun pati. Taun 1863 ngalambangkeun ujian anu pamungkas pikeun gerakan Millerite. Urang baris ngamimitian ieu paniténan nalika dua welas mata-mata balik mawa laporan maranéhna ngeunaan Tanah Jangji.

Tuluy maranéhna mulang ti nalungtik éta tanah sanggeus opat puluh poé. Geus kitu maranéhna indit sarta sumping ka Musa, ka Harun, jeung ka sakumna jamaah urang Israil, ka padang gurun Paran, ka Kades; tuluy mawa béja ka maranéhna, ka sakumna jamaah, sarta némbongkeun buah éta tanah. Jeung maranéhna nyarita ka anjeunna, pokna, Kami geus nepi ka tanah anu ku anjeun dipiwarang ku kami didatangan; saéstuna éta tanah ngalir ku susu jeung madu; jeung ieu buahna. Tapi, bangsa anu nyicingan éta tanah téh kuat, kota-kotana dibénténgan, sarta kacida gedéna; komo deui, kami ningali turunan Anak di dinya. Urang Amalek cicing di tanah beulah kidul; ari urang Het, urang Yébus, jeung urang Emor cicing di pagunungan; sedengkeun urang Kanaan cicing di sisi laut jeung di sisi Yordan. Tuluy Kaleb nenangkeun rahayat di hareupeun Musa, sarta pokna, Hayu urang geuwat naék sarta ngarebut éta tanah; sabab urang tangtu sanggup ngelehkeunana. Tapi jalma-jalma anu babarengan naék jeung anjeunna nyebut, Urang moal sanggup naék ngalawan éta bangsa; sabab maranéhna leuwih kuat batan urang. Jeung maranéhna mawa béja goréng ngeunaan éta tanah anu geus ku maranéhna ditalungtik ka urang Israil, pokna, Éta tanah anu ku kami geus dijugjug pikeun ditalungtik téh tanah anu ngadahar nu nyicinganana; jeung sakumna jalma anu ku kami katénjo di dinya téh jalma-jalma anu jangkung badag. Jeung di dinya kami ningali raksasa-raksasa, anak-anak Anak, turunan para raksasa; sarta dina paningal kami sorangan, kami téh kawas simeut, jeung dina paningal maranéhna ogé kitu. Bilangan 13:25–33.

Ieu petikan tina Kitab Bilangan ngandung sawatara bebeneran anu kacida pentingna pikeun diperhatikeun, anu bisa waé kalalaworakeun kalayan gampang lamun sajarah anu kagambar di jerona henteu dititénan minangka lambang gerakan Millerite. Hiji hal nyaéta yén para nu ngalawan kalayan “laporan jahat” téh keur gagal dina ujian maranéhna nu kasapuluh jeung nu pamungkas, sarta dina ujian pamungkas éta dua golongan jalma ditembongkeun. Dua golongan anu geus keur mekar sapanjang sajarah salapan ujian saméméhna nembongkeun watak maranéhna dumasar kana “laporan” mana anu dipilih ku maranéhna pikeun ditarima. Dina taun 1863, Adventisme Millerite nampik laporan Musa sakumaha dilambangkeun ku nubuat ngeunaan perbudakan dina Imamat dua puluh genep. Laporan anu dipidangkeun ku Yosua jeung Kaleb téh saukur pangulangan tina “laporan” Allah sapanjang sajarah dibébaskeunana maranéhna tina perbudakan. Ti saprak kalahiran Musa, Allah geus ngajangjikeun yén Anjeunna bakal mawa maranéhna kaluar tina perbudakan sarta asup ka tanah anu geus dijangjikeun ka Ibrahim ratusan taun saméméhna. Yosua jeung Kaleb ngalambangkeun jalma-jalma anu nangtung dina laporan dasar, sedengkeun sapuluh mata-mata séjén nampik yén Allah saéstuna geus masihan laporan éta.

Tuluy jamaah ngangkat sora maranéhna, tuluy maranéhna ngajerit; jeung bangsa éta ceurik sapeupeuting éta. Tuluy sakumna bani Israil ngaharéwos ngalawan ka Musa jeung ka Harun; jeung sakumna jamaah nyarita ka maranéhna, Mending lamun urang geus paéh di tanah Mesir! atawa mending lamun urang geus paéh di padang gurun ieu! Jeung ku naon PANGERAN mawa urang ka ieu tanah, nepi ka urang tumpur ku pedang, supaya pamajikan-pamajikan urang jeung anak-anak urang jadi jarahan? Naha lain leuwih hade pikeun urang mulang ka Mesir? Tuluy maranéhna silih baturan, Hayu urang ngangkat hiji pamingpin, tuluy urang mulang ka Mesir. Bilangan 14:1–4.

Nalika dina taun 1863 James White nyerat hiji artikel dina Review and Herald anu nampik pamahaman Miller ngeunaan “tujuh kali,” sarta dina taun anu sarua Uriah Smith medalkeun bagan palsu anu taya pisan nyebutkeun “tujuh kali” dina Imamat, boh White boh Smith geus nyingkirkeun pagawean William Miller sarta ngagunakeun metodologi biblikal Protestantisme murtad. Metodologi jalma-jalma murtad anu ku maranéhna kakara kénéh diidentifikasi minangka “putri-putri Babul,” dipaké jadi alesan pikeun nolak pesen Miller anu geus dipingpin ku malaikat Jibril. Dina ujian anu kasapuluh pikeun Israil baheula maranéhna sacara langsung nyebut, “Hayu urang ngangkat hiji pamingpin, tuluy urang balik deui ka Mesir.” Kagagalan dina ujian anu kasapuluh jeung anu pamungkas dumasar kana panolakan kana “laporan” anu saluyu jeung laporan ti awal mula, sarta kahayang pikeun balik deui kana pangbudakan Mesir. Nalika Yermia sacara simbolis ngawakilan jalma-jalma anu geus kuciwa ku ramalan taun 1843 anu gagal, Allah sacara husus nyaur anjeunna supaya balik deui ka Allah jeung kana sumangetna baheula pikeun pesen éta, tapi ogé maréntahkeun anjeunna supaya ulah kungsi balik deui ka jalma-jalma anu geus diidentifikasi minangka putri-putri Babul.

Ku sabab kitu, kieu dawuhan PANGERAN, Lamun maneh mulang, tangtu Kami bakal ngabalikeun maneh deui, sarta maneh bakal nangtung di payuneun Kami; jeung lamun maneh misahkeun anu mulya ti anu hina, maneh bakal jadi saperti sungut Kami; maranehna kudu mulang ka maneh, tapi maneh ulah mulang ka maranehna. Yermia 15:19.

Dina taun 1863, James White jeung Uriah Smith ngangkat hiji kaptén anyar pikeun mingpin maranéhna balik deui ka tempat anu ku maranéhna geus diparéntahkeun supaya ulah didatangan. Yosua jeung Kaleb ngagambarkeun jalma-jalma anu hayang maju ka hareup, sedengkeun White jeung Smith ngagambarkeun jalma-jalma anu hayang balik deui.

Aya hal séjén anu perlu dicatet dina petikan tina Kitab Bilangan nyaéta yén pemberontakan panungtungan, anu ngahukum sakumna para pemberontak pikeun paéh di padang gurun salila opat puluh taun saterusna, mangrupa salah sahiji tina dua rujukan utama anu netepkeun prinsip sapoé pikeun sataun dina nubuat Alkitab, anu sigana mangrupa aturan kenabian anu pangésensialna anu dipaké ku Miller pikeun muka amanat injil langgeng jeung malaikat kahiji. Kasaksian Alkitabiah séjén pikeun aturan éta kapanggih dina kitab Yehezkiel.

Sarta lamun maneh geus ngarampungkeun éta, ngagolér deui dina sisi katuhu maneh, sarta maneh bakal nanggung kasalahan kulawarga Yuda salila opat puluh poé: unggal poé ku Kami geus ditangtukeun pikeun sataun. Ezekiel 4:6.

Anu remen teu katingali dina dua ayat anu netepkeun prinsip sapoé pikeun sataun téh nyaéta kontéks sajarah tina duanana ayat éta.

Numutkeun jumlah poé anu ku maranéh dipaké pikeun nalungtik éta tanah, nyaéta opat puluh poé, unggal poé pikeun sataun, maranéh baris nanggung kajahatan maranéh, nyaéta opat puluh taun, sarta maranéh bakal terang pegatna jangji Kami. Bilangan 14:34.

Ayat dina Bilangan kajadian dina awal Israél kuna sarta ngagambarkeun pambangkangan umat perjangjian Allah, sedengkeun ayat dina Yehezkiel kajadian dina ahir Israél kuna sarta ngagambarkeun pambangkangan umat perjangjian Allah. Hukuman dina awal nyaéta maot di tanah gurun, jeung hukuman dina ahir nyaéta perbudakan di tanah musuh maranéhna. Prinsip sapoé pikeun sataun nekenkeun pambangkangan hiji umat perjangjian. Dua hukuman, hiji dina awal jeung hiji dina ahir, tapi duanana béda. Anu kahiji nyaéta maot ku kasirnaan laun-laun salila ngumbara ngalangkungan tanah gurun, anu pamungkas nyaéta panawanan jeung perbudakan di Babul literal.

Tuluy Musa jeung Harun sujud nyangkaruk di hareupeun sakumna jamaah pasamoan urang Israil. Ari Yosua bin Nun jeung Kaleb bin Yefuneh, anu kaasup kana golongan anu ngintip eta tanah, nyarek baju maranehna. Tuluy maranehna nyarita ka sakumna pasamoan urang Israil, kieu: “Tanah anu ku kami diliwatan pikeun ditalungtik teh tanah anu kacida hadehna. Lamun PANGERAN kersa ka urang, tangtu Mantenna baris mawa urang asup ka eta tanah, jeung maparinkeun eta ka urang, hiji tanah anu ngocor susu jeung madu. Ngan ulah maraneh barontak ka PANGERAN, jeung ulah sieun ka rahayat eta tanah; sabab maranehna teh bakal jadi roti keur urang; panyalindungan maranehna geus nyingkah ti maranehna, jeung PANGERAN nyarengan urang; ulah sieun ka maranehna.” Tapi sakumna jamaah marentahkeun supaya maranehna dirajam ku batu. Harita kamulyaan PANGERAN nembongan di Kemah Pasamoan di hareupeun sakumna urang Israil. Tuluy PANGERAN nimbalan ka Musa, “Sabaraha lila deui ieu bangsa rek ngahina ka Kami? Jeung sabaraha lila deui maranehna moal percaya ka Kami, padahal sagala tanda mujijat geus ku Kami ditembongkeun di antara maranehna? Kami rek neunggeul maranehna ku panyakit sampar, jeung miceun maranehna tina warisanana, ari maneh ku Kami rek dijadikeun hiji bangsa anu leuwih gede jeung leuwih kawasa ti maranehna.” Tapi Musa ngadawuh ka PANGERAN, “Engke urang Mesir bakal ngadenge hal eta, sabab ku kakawasaan Gusti Manten anu geus ngangkat ieu bangsa ti tengah-tengah maranehna; tuluy maranehna bakal nyaritakeun ka pangeusi ieu tanah. Sabab maranehna geus ngadenge yen Gusti, PANGERAN, aya di tengah ieu bangsa, yen Gusti, PANGERAN, katenjo pahareup-hareup, yen mega Gusti nangtung di luhur maranehna, jeung yen Gusti angkat miheulaan maranehna, waktu beurang dina tihang mega, jeung waktu peuting dina tihang seuneu. Ayeuna, lamun Gusti maehan sakumna ieu bangsa sakaligus kawas hiji jelema, mangka bangsa-bangsa anu geus ngadenge kawentar Gusti bakal nyarita, kieu, ‘Ku sabab PANGERAN teu sanggup mawa ieu bangsa asup ka tanah anu geus disumpahkeun ka maranehna, ku kituna Mantenna maehan maranehna di tanah gurun.’ “Ayeuna, abdi nyuhunkeun, mugi kakawasaan Gusti abdi teh jadi agung, sakumaha anu parantos didawuhkeun ku Gusti, kieu, ‘PANGERAN teh panjang sabar, jeung kacida agung welas asih-Na, ngahampura kajahatan jeung palanggaran, tapi ku teu cara naon-naon henteu ngabebaskeun anu salah tina hukuman, ngahukum kajahatan para bapa ka anak-anakna nepi ka

turunan katilu jeung kaopat.’ Hampura, abdi nyuhunkeun, kajahatan ieu bangsa nurutkeun kana agungna welas asih Gusti, sakumaha Gusti parantos ngahampura ieu bangsa, ti Mesir nepi ka ayeuna.” Bilangan 14:5–19.

Sajarah anu digambarkeun dina ayat-ayat ieu jadi hiji lambang Alkitabiah anu disebut “poé pangprovokasi.” “Poé pangprovokasi” dirujuk dina Jabur salapan puluh lima, Yermia tilu puluh dua, jeung Ibrani tilu, tapi urang moal ngabahas éta lambang dina waktos ieu. Aya hiji prinsip penting anu ditepikeun dina petikan saméméhna anu kudu dipikawanoh. Prinsip éta ogé digambarkeun ku nabi Samuel, Lusiper, Ellen White, jeung tangtu waé Musa dina petikan ieu.

Tuluy maranéhna nyarios ka anjeunna, “Tingali, anjeun parantos sepuh, sarta anak-anak anjeun henteu leumpang dina jalan-jalan anjeun. Ku sabab éta ayeuna angkatkeun pikeun kami saurang raja anu bakal ngahakiman kami, saperti sakumna bangsa.” Tapi hal éta nganyenyeri hate Samuel, nalika maranéhna nyarios, “Pasihan kami saurang raja pikeun ngahakiman kami.” Tuluy Samuel neneda ka PANGERAN. Jeung PANGERAN ngandika ka Samuel, “Turutkeun sora rahayat dina sagala anu diucapkeun ku maranéhna ka anjeun; sabab lain anjeun anu ku maranéhna ditampik, tapi Kami anu ku maranéhna ditampik, supaya Kami ulah marentah maranéhna. Nurutkeun sakabéh kalakuan anu geus dipigawe ku maranéhna ti poé Kami ngaluarkeun maranéhna ti Mesir nepi ka poé ieu, ku jalan maranéhna ninggalkeun Kami sarta ngabakti ka allah-allah lianna, kitu deui anu dipigawe ku maranéhna ka anjeun. Ku sabab éta ayeuna turutkeun sora maranéhna; tapi sing enya-nya pasaksikeun ka maranéhna kalayan teges, sarta béjakeun ka maranéhna kumaha adatna raja anu bakal marentah maranéhna.” Tuluy Samuel nyarioskeun sagala pangandika PANGERAN ka rahayat anu nyuhunkeun raja ka anjeunna. Saur anjeunna, “Kieu bakal jadi adatna raja anu bakal marentah maranéh: anjeunna bakal nyokot anak-anak lalaki maranéh, sarta nangtukeun maranéhna pikeun dirina sorangan, pikeun kareta-karetana, jeung pikeun jadi pasukan kuda-na; sarta sawatara bakal lumpat di hareupeun kareta-karetana. Jeung anjeunna bakal nangtukeun pikeun dirina kapala-kapala sarébu jeung kapala-kapala lima puluh; sarta bakal nempatkeun maranéhna pikeun ngabajak tanahna, pikeun ngala panénna, sarta pikeun nyieun pakarang-pakarang perangna, jeung pakakas kareta-karetana. Jeung anjeunna bakal nyokot anak-anak awéwé maranéh pikeun jadi tukang nyieun seungit-seungitan, jeung juru masak, jeung tukang roti. Jeung anjeunna bakal nyokot huma-huma maranéh, kebon-kebon anggur maranéh, jeung kebon-kebon zaitun maranéh, malah anu pangalusna, sarta mikeun éta ka para abdina. Jeung anjeunna bakal nyokot sapersapuluh tina binih maranéh jeung tina kebon-kebon anggur maranéh, sarta mikeun ka para pajabatna jeung ka para abdina. Jeung anjeunna bakal nyokot bujang-bujang maranéh, dayang-dayang maranéh, para nonoman maranéh anu panghadéna, jeung kalde-kalde maranéh, sarta ngagunakeun éta pikeun pagaweanana. Anjeunna bakal nyokot sapersapuluh tina domba-domba maranéh; sarta maranéh bakal jadi abdina. Jeung dina poé éta maranéh bakal ceurik lantaran raja maranéh anu geus maranéh pilih pikeun diri maranéh; tapi PANGERAN moal ngadangu maranéh dina poé éta.” Nanging rahayat nolak nurut kana sora Samuel; sarta maranéhna nyarios, “Henteu; kami rék boga raja pikeun maréntah kami; supaya kami ogé jadi saperti sakumna bangsa; jeung supaya raja kami ngahakiman kami, sarta maju di hareupeun kami, jeung merangan perang-perang kami.” Tuluy Samuel ngadangu sagala kecap rahayat éta, sarta anjeunna ngucapkeun deui éta dina

pangrungu PANGERAN. Jeung PANGERAN ngandika ka Samuel, “Turutkeun sora maranéhna, sarta angkatkeun pikeun maranéhna saurang raja.” Tuluy Samuel nyarios ka jalma-jalma Israil, “Masing-masing maranéh balik ka kotana.” 1 Samuel 8:5–22.

Dina petikan ieu Israil baheula nampik Allah minangka Rajana maranéhna, sarta sajarah éta nunjuk ka hareup kana mangsa nalika maranéhna ngumumkeun yén maranéhna teu boga raja iwal ti Kaisar. Maranéhna nampik teokrasi Allah, sarta keukeuh sangkan dipaparinkeun raja ti bangsana sorangan, ngan tungtungna malah ngumumkeun yén raja maranéhna téh raja Romawi. Raja Romawi dina poé-poé panungtungan nyaéta paus Roma.

Tapi maranéhna ngagorowok, “Singkirkeun manéhna, singkirkeun manéhna, salibkeun manéhna.” Pilatus nyarios ka maranéhna, “Naha Kami kudu nyalibkeun Raja maranéh?” Imam-imam kapala ngawaler, “Kami teu boga raja salian ti Kaisar.” Yohanes 19:15.

Panolakan kana teokrasi téh kacida nyigeungna jeung pribadi pisan ka Samuel nepi ka anjeunna ngartosna minangka panolakan kana kalungguhan profétisna. Tapi Allah mastikeun yén Samuel ngartos yén panolakan maranéhna téh ka Allah, lain ka nabi. Ieu dua petikan anu ngaguar hubungan profétis Musa jeung Samuel kana pemberontakan Israil baheula, hukuman pikeun pemberontakan anu nyusulna lain ahir pikeun Israil baheula. Kénéh aya hiji golongan anu dilambangkeun ku Yosua jeung Kaleb anu bakal asup ka Tanah Jangji, sarta dina carita Samuel ahir Israil baheula téh aya dina panungtungan raja-raja Israil, lain dina awalna.

Musa nalar ka Allah supaya tetep terus digawe sareng Israil baheula, sabab Musa nganggap yen lamun maranehna dipungkas dina waktu harita, éta bakal nyasabkeun sajarah suci ngeunaan pangluputan umat-Na sarta jangji-Na pikeun nungtun maranehna asup ka tanah anu ku Allah geus dijangjikeun ka Ibrahim. Maksudna di dieu nya eta yen Allah milih ngantepkeun pambarontakan boh lumangsung boh terus lumangsung nalika Anjeunna maksud ngagunakeun pambarontakan éta minangka kasaksian kana kayaktian.

Sikep amarah suci anu dipintonkeun ku Samuel ogé dipintonkeun ku Ellen White.

“Teu acan kungsi saméméhna abdi ningali di antara bangsa urang kasugemaan diri anu pageuh jeung kahayang anu teu daék narima sarta ngakuan caang, saperti anu katembong di Minneapolis. Kaula parantos dipintonkeun yén teu saurang ogé tina rombongan anu miara sumanget anu katingali dina pasamoan éta moal deui miboga caang anu écés pikeun ngabédakeun kumaha mulya bebeneran anu dikirim ka maranéhna ti sawarga, nepi ka maranéhna ngahinakeun kareueusna sarta ngaku yén maranéhna lain digerakkeun ku Roh Allah, tapi yén pikiran jeung haténa pinuh ku prasangka. Gusti miharep sumping ngadeukeutan ka maranéhna, ngaberkahan maranéhna sarta nyageurkeun maranéhna tina panyimpangan maranéhna, tapi maranéhna henteu daék ngadéngé. Maranéhna digerakkeun ku sumanget anu sarua anu mere ilham ka Korah, Dathan, jeung Abiram. Jelema-jelema Israél éta nangtukeun haté pikeun ngalawan sagala bukti anu bakal ngabuktikeun yén maranéhna salah, sarta maranéhna terus baé neraskeun lampahna dina jalan kabangkangan nepi ka loba anu kabawa ngajauhan pikeun ngahiji jeung maranéhna.”

“Saha maranéh? Lain nu lémah, lain nu bodo, lain nu can katérang. Dina éta pangberontakan aya dua ratus lima puluh pamingpin anu kasohor di jamaah, jalma-jalma nu kasohor ngaranna. Naon kasaksian maranéhna? ‘sakumna jamaah téh suci, saurang-saurangna, jeung PANGERAN aya di tengah maranéhna: ku sabab kitu, ku naon maranéh ngangkat diri saluhureun jamaah PANGERAN?’ [Bilangan 16:3]. Nalika Korah jeung para baterna binasa ku panghukuman Allah, rayat anu geus dipaling ku maranéhna henteu ningali panangan PANGERAN dina mujijat ieu. Isukna, sakumna jamaah nuduh Musa jeung Harun, ‘Maranéh geus maéhan umat PANGERAN’ [ayat 41], tuluy bala pagebug tumiba ka éta jamaah, sarta leuwih ti opat welas rébu urang binasa.

“Waktu kuring mutuskeun rék ninggalkeun Minneapolis, malaikat PANGERAN nangtung di gigireun kuring sarta ngandika: ‘Ulah kitu; Allah boga hiji pagawéan pikeun maneh di tempat ieu. Jalma-jalma keur ngalampahkeun deui pangbarontakan Korah, Dathan, jeung Abiram. Kami geus nempatkeun maneh dina kalungguhan anu pantès pikeun maneh, anu moal diaku ku jalma-jalma anu henteu aya dina caang; maranéhna moal nguping kana kasaksian maneh; tapi Kami bakal nyarengan maneh; rahmat jeung kakawasaan Kami bakal ngadukung maneh. Anu dipopohokeun ku maranéhna téh lain maneh, tapi para utusan jeung pekabaran anu Kami kirim ka umat Kami. Maranéhna geus némbongkeun panghinaan ka firman PANGERAN. Sétan geus ngabutakeun panon maranéhna jeung nyasabkeun pangadilan maranéhna; jeung iwal unggal jiwa tobat tina dosa maranéhna ieu, kamandirian anu henteu disucikeun ieu anu ngahina ka Roh Allah, maranéhna bakal leumpang dina poék. Kami bakal mindahkeun kaki lilin tina tempatna iwal maranéhna tobat jeung dibalikkeun, supaya Kami nyageurkeun maranéhna. Maranéhna geus ngapoékeun paningal rohani maranéhna. Maranéhna henteu ngahayangkeun supaya Allah nganyatakeun Roh-Na jeung kakawasaan-Na; sabab maranéhna boga roh olok-olok jeung geuleuh kana firman Kami. Kalalaworakeun, ngaréméhkeun, guyonan, jeung banyolan dipraktékkeun unggal poé. Maranéhna henteu nempatkeun haté maranéhna pikeun néangan Kami. Maranéhna leumpang dina seuneu sulutan maranéhna sorangan, sarta iwal maranéhna tobat maranéhna bakal ngagolér dina kasangsaraan. Kieu timbalan PANGERAN: Cicing dina pos kawajiban maneh; sabab Kami nyarengan maneh, jeung moal ninggalkeun maneh atawa miceun maneh.’ Ieu kecap-kecap ti Allah henteu wani ku kuring dipopohokeun.” The 1888 Materials, 1067.

Sadérék White dipapandékeun jeung sikep Samuel sarta diparéntahkeun supaya tetep cicing jeung para pemberontak katut pemberontakan maranéhna, sarta “nangtung dina” “pos” “kawajiban”-na. Anjeunna diparéntahkeun pikeun tetep nangtung dina posna, sanggeus anjeunna (sang nabi awéwé) geus mutuskeun ninggalkeun para pemberontak jeung pemberontakan maranéhna ka maranéhna sorangan.

Aturan panyebutan anu pangheulana, anu mangrupa salasahiji komponén utama tina prinsip Alfa jeung Omega, nandakeun yén waktos kahiji hiji poko disebatkeun téh miboga pentingna anu pangluhurna. Patali jeung awal pisan tina pambarontakan Lucifer nyaéta kanyataan yén upami Allah kersa, Anjeunna miboga sakumna kakawasaan anu diperlukeun pikeun ngalenyepan Lucifer dina waktos pikiran egoisna anu pangheulana timbul dina batinna Lucifer. Allah tiasa nyingkirkeun Lucifer tina ciptaan, jeung Anjeunna miboga kakawasaan anu, upami Anjeunna milih

ngalakukeunana, Anjeunna tiasa ngalakukeunana ku cara anu matak para malaikat séjén ogé moal nyaho naon anu geus kajadian. Tangtu waé, Anjeunna henteu ngalakukeun kitu, sabab di antarana éta bakal jadi panampikan kana tabiat-Na, tapi Anjeunna memang miboga kakawasaan nyipta anu ngamungkinkeun Anjeunna ngalakukeun éta hal pisan. Tapi Anjeunna henteu ngalakukeunana. Kalawan sabar Anjeunna ngantep pambarontakan éta jadi bagian tina kasaksian ngeunaan tabiat-Na, bagian tina pangandika ngeunaan pasulayan anu geus dimimitian di sawarga sarta anu ahirna bakal nepi ka bumi. Ieu pisan anu kahontal ku dialog Musa pikeun Israél kuna. Allah ngantep generasi para pambarontak paéh di padang gurun sarta ngagunakeun éta sajarah minangka conto biblikal pikeun ngamajukeun bebeneran anu patali jeung injil anu langgeng.

Kitu deui, kitu deui dina panolakan ka Allah minangka Raja dina mangsa Samuel. Samuel dipiwarang supaya neruskeun sarta nangtung pageuh dina kalungguhan kawajibanna, sanajan aya kayakinan pribadina jeung pangaweruh kenabianna. Unsur pangawasan Allah anu sipatna nubuat jeung sajarah ieu ogé katingali dina ngawangun deui Bait Suci sanggeus pangbuangan ka Babul. Allah ngaramalkeun jeung ngatur unggal unsur tina tujuh puluh taun pangbuangan éta: mulangna ka Yerusalem, ngawangun deui Yerusalem, Bait Suci, jalan-jalan, jeung tembok-tembokna. Anjeunna netepkeun nubuat-nubuat waktu anu nandaan iraha maranéhna bakal dibébaskeun tina pangbuangan. Anjeunna nangtukeun sabaraha dekrit anu bakal aya pikeun nandaan mimiti dua rébu tilu ratus taun. Anjeunna nyebat Kores ku ngaranna, raja kapir anu bakal ngamimitian prosés éta ku dekrit kahiji. Sadaya unsur pangwangunan deui Yerusalem jeung Bait Suci geus diidentifikasi sacara husus, sarta Anjeunna ngagerakkeun lalaki-lalaki anu bener jeung para nabi pikeun ngalaksanakeun padamelan éta.

Sanajan sagala katerangan anu écés ngeunaan pangaweruh tiheula nubuat ilahi jeung campur tangan-Na, pambrontakan anu geus ngabalukarkeun panawanan di Babilon parantos nyababkeun réngsena ayana pribadi-Na jeung umat Allah. Kamulyaan shekinah henteu kungsi mulang deui ka Bait Allah anu diwangun deui éta. Sakabéh sajarah éta dipaké pikeun nyadiakeun struktur nubuat pikeun sajarah dina ahir dunya, sanajan Bait Allah éta henteu deui dipaparin berkah ku ayana shekinah di Rohangan Nu Pangsucina. Dina éta harti, Bait Allah anu diwangun deui téh jadi kasaksian lain ngeunaan ayana Allah, tapi ngeunaan pambrontakan Israil. Sanajan kitu, para nabi dina sajarah éta, sapertos Samuel jeung Sadérék White di Minneapolis, tetep ngawula dina kalungguhan minangka nabi.

Pamberontakan Lucifer téh mangrupa hal anu pangheulana disebatkeun dina pertentangan agung antara Kristus jeung Sétan, sarta Allah ngantep éta pamberontakan lumangsung terus pikeun maksud-Na sorangan. Samuel, sanajan ku amarah anu adil ku lantaran kahayang Israil pikeun jadi sarua jeung bangsa-bangsa séjén, diparéntahkeun pikeun milu dina ngurapan dua raja anu kahiji. Jeung para nabi Allah milu dina ngawangun deui Bait Allah, bait anu moal kungsi deui ngagaduhan ayana shekinah ti Allah.

Jalma-jalma anu ngagunakeun “wadah dongéng”-na pikeun ngalawan Firman nubuat, dina usaha nutupan pemberontakan Adventisme dina taun 1863, sarta anu milih ngadasarkeun alesan maranéhna kana logika yén lamun aya naon baé anu kajadian salah dina taun 1863, nabi awéwé téh tangtu bakal nyaram éta, maranéhna téh ngahaja teu nyaho kana prinsip anu pangheulana anu

diidentifikasi dina panyebutan munggaran ngeunaan pemberontakan ngalawan Allah. Allah ngantepkeun pemberontakan pikeun tujuan-Na sorangan, sarta lamun Anjeunna milih supaya para nabi-Na tetep nétral atawa cicingeun dina pemberontakan-pemberontakan anu bisa waé datang, éta téh pilihan Anjeunna.

Nalika urang mimiti ngémutan prosés panggujian ti taun 1844 nepi ka 1863, anu geus dipatipikeun ku sapuluh ujian anu ku Israél baheula dipaéhan sanggeus maranéhna meuntas Laut Beureum, penting pisan pikeun ngartos kanyataan Alkitabiah ieu. Nabi-nabi Allah ngalaksanakeun pungsina minangka nabi-nabi-Na boh dina mangsa kataatan boh dina mangsa katidaktaatan, sarta aya waktuna maranéhna henteu ngabantah perkara-perkara anu dina lahirna katingalina saperti hal anu sakuduna diprotes ku saurang nabi. Aya kalana maranéhna écés sadar kana pambrontakan éta, tapi diteken, jeung dina waktu séjén Gusti nahan panangan-Na kana panon maranéhna patali jeung pambrontakan éta. Lamun sudut pandang éta dipikawanoh, taun 1863 jadi hiji titinggal jalan anu penting dina sajarah karajaan kagenep tina nubuat Alkitab, boh pikeun tanduk Protestantisme boh pikeun tanduk Republicanisme.

Kami ge tos ngandika ku para nabi, sarta geus ngagedékeun tetenjoan-tetenjoan, jeung ngagunakeun perlambang-perlambang, ku pangantaraan para nabi. Hosea 12:10.